

BEETJE BOARDEN

‘Wat vliegen we laag,’ zei George. ‘Komen we zo wel over die bergen heen?’

De piloot lachte. ‘Tuurlijk! Maak je niet druk.’

Door zijn relaxte houding werd Georges bezorgdheid eerder groter dan kleiner. Onder hen strekte de Russische wildernis zich naar alle kanten uit: kilometers ijs en stakerige zwarte bomen tot aan de horizon. Door de vieze perspexruitjes zag hij nergens dorpen of stadjes. Zelfs wegen waren er niet. Rusland was het grootste land ter wereld, dus dat betekende heel veel lege ruimte. Hij en de piloot waren waarschijnlijk de enige twee mensen binnen een straal van vijftig kilometer of meer.

De piloot was een perfect Engels sprekende Fin die zo bleek was als een vampier. Hij stuurde met één hand en frunnikte met z’n andere hand aan zijn zilveren oorringetje. Zijn benen had hij over elkaar geslagen, en naast de gashendel balanceerde een halfleeg blikje frisdrank. Hij leek zijn werk niet al te serieus te nemen.

Tijdens commerciële vluchten hielden piloten vaak oersaai praatjes over het weer en de vermoedelijke

30:00

29:30

28:50

aankomsttijd. Nu pas begreep George waarom. Wanneer je op vijfduizend meter hoogte met een snelheid van driehonderd kilometer per uur door de lucht raasde, was het best moeilijk je in de handen van een piloot met karakter veilig te voelen. Passagiers geloofden liever dat de captain een soort robot was. Geen gevoel voor humor, geen wilde ideeën, geen fouten.

27:30

Vandaag bestond die illusie niet. Dit vliegtuig had niet eens een afscheiding tussen de cabine en de cockpit. Er waren maar twee mensen aan boord: George en de piloot.

Hoewel het Oeralgebergte nog een flink eind weg was, zag het er angstaanjagend uit. De zon kwam op achter de met sneeuw bedekte scherpe pieken. Het was alsof de horizon werd gevormd door een rij recht-opstaande haaiantanden.

George zei tegen zichzelf dat hij zich niet zo druk moest maken. Die bergen waren tenslotte het doel van deze reis. Het had weinig zin je snowboard mee te nemen naar een land dat zo plat was als een dubbeltje. En de piloot... Nou ja, die wist vast wat hij deed.

27:20

Het snowboardkamp – ‘beetje boarden’ zei George nonchalant – begon eigenlijk pas volgende week. Georges ouders waren al eerder naar Rusland gereisd om een of andere klus voor het Ministerie van Landbouw te doen. George had ze aan hun kop gezeurd tot ze het goed vonden dat hij vooraf vast een paar dagen in de bergen ging oefenen. Als ze deze piloot hadden gezien, hadden ze er nooit mee ingestemd.

We storten niet neer, zei George tegen zichzelf. Zo-
iets gebeurt in het echt bijna nooit.

27:00

Het vliegtuigje was heel klein, met maar zes pluizige stoelen en een plafond dat zo laag was dat George niet eens fatsoenlijk rechtop kon staan. Het was alsof je in een taxibusje over een onverharde weg vol kuilen reed. Volgens Georges zus, die spectaculaire cijfers haalde voor alle exacte vakken, was de lucht op sommige plekken dichter dan op andere. Daardoor stuurde het vliegtuig alle kanten op, als een roeibootje op een woeste zee.

George begreep er niet veel van; lucht was toch gewoon lucht? Hij was beter in talen, zoals Duits en Frans.

‘Mijn neef...’ begon de piloot. Hij moest brullen om boven de herrie van de motor uit te komen. ‘Hij is eigenaar van het beste hotel in Novosibirsk. Daar moet je eigenlijk logeren.’

‘Bedankt,’ zei George, ‘maar mijn verblijf is al geregeld.’

25:00

‘Geloof me,’ zei de piloot, waardoor George hem juist nog minder geloofde, ‘het is de annuleringskosten waard.’ Hij peuterde met een nagel tussen zijn tanden, zodat hij nu helemaal geen hand meer aan het stuur had.

‘Mijn ouders hebben het geboekt,’ zei George. ‘Ze wachten daar op me.’ Hij keek uit het raampje en zag nog net iets uit de lucht vallen. Het was rond en glimmend, als een bowlingbal of een motorhelm. Maar voordat George het goed kon bekijken...

24:30

... werd het de motor in gezogen.

Boem!

Het vliegtuig maakte een zwieper opzij.

De veiligheidsriem sneed in Georges heupen en het blikje frisdrank vloog door de lucht. De piloot keek nogal paniekerig en vloekte in het Fins terwijl hij het stuur vastgreep. Overal in de cockpit knipperden waarschuwinglampjes.

23:30

Boven de helft van de stoelen floepten uit verborgen vakjes opeens zuurstofmaskers. Het vakje boven Georges hoofd sprong ook open, maar er viel niets uit. Waarschijnlijk was het masker kwijt of defect. Nadat de piloot de linkerhendel helemaal naar voren en de rechter juist naar achteren had geduwd, wist hij het vliegtuig onder controle te krijgen. De horizon kantelde weer recht en Georges hartslag kalmeerde tot een enigszins normaal tempo.

22:15

‘Wat was dat?’ vroeg hij.

‘Het was niet mijn schuld,’ zei de piloot. ‘We werden door iets geraakt. Een vogel misschien.’

‘Nee, het was rond. Het kwam omlaagsuizen van ergens boven ons.’

‘Ruimteafval, misschien.’ De piloot tikte op een meetertje dat eruitzag als de snelheidsmeter in de auto van Georges moeder. De naald bewoog langzaam naar beneden. ‘Om brand te voorkomen, heb ik de brandstoftoevoer naar de beschadigde motor moeten afsluiten. We verliezen hoogte.’

21:50

De scherpe punten van het Oeralgebergte leken opeens helemaal niet zo ver weg meer.

‘Komen we dan nog wel over de bergen heen?’ vroeg George.

‘Momentje.’ De piloot pakte een opschrijfboekje en een potlood en krabbelde wat sommetjes neer.

21:00

George hield zijn adem in. Was het niet slimmer om daarvoor een computer te gebruiken?

‘Ja,’ zei de piloot ten slotte. ‘We vliegen eroverheen met eenentwintig meter speling. Zie je wel? Ik zei toch dat je niet druk hoeft te maken?’

George staarde hem aan. Eenentwintig meter klonk alsof er weinig marge voor fouten was.

‘Is er ergens in de buurt een landingsbaan?’ vroeg George.

‘Ja. In het noorden.’ De piloot draaide aan het stuur en deed iets met de pedalen bij zijn voeten.

19:30

Het vliegtuig helde opzij. Uit de nog werkende motor kwam een akelig ratelend geluid. De vleugels schudden als een wasmachine die niet waterpas staat, en het vliegtuig dook omlaag. Snel trok de piloot het stuur terug, zodat het vliegtuig weer recht kwam te liggen.

‘Het roer is beschadigd,’ zei hij. ‘We kunnen geen draai maken, want daarmee verliezen we te veel hoogte. Nu hebben we nog maar...’ Opnieuw krabbelde hij een berekening op het papier. ‘... negen meter speling. Als we in de richting van de landingsbaan proberen te sturen, slaan we te pletter tegen de bergen.’

19:00

George kreeg pijn in zijn buik. Zelfs voor een fan van extreme sporten was dit te veel. ‘Maar als we niet kunnen draaien,’ vroeg hij, ‘waar gaan we dan landen?’

17:55

De piloot greep naar een nogal verfromfaaide kaart en pakte een liniaal. George kon een paar namen van steden lezen, of misschien waren het ook wel provincies: Kysjtym, Kasli, Argajasj. De piloot zocht de coördinaten van hun huidige positie en markeerde de plek met een kruisje. Een paar seconden later deed hij dat nog eens. Toen trok hij langs de liniaal een lijn door de twee punten om hun koers door te trekken naar...

‘O nee,’ mompelde hij. Zijn gezicht was zelfs nog bleker dan eerst. ‘Nee, nee!’

‘Wat is er?’ vroeg George dringend.

De piloot draaide aan een paar knoppen, stond op uit zijn stoel en liep naar de achterkant van het vliegtuig.

‘Waar vliegen we tegenop?’ drong George aan. ‘Een andere berg?’

17:00

‘Veel erger,’ antwoordde de piloot. ‘We moeten het vliegtuig verlaten.’

‘Verlaten? Je bedoelt...’

De piloot sjoerde al aan een rugzak waarop in grote letters PARACHUTE stond. Van natuurkunde bakte George misschien weinig, maar bij Frans was hij de beste van de klas. *Para* kwam van het Franse *parer*, beschermen, en *chute* betekende val. Valscherm.

16:30

‘Moeten we uit het vliegtuig springen?’ George was opeens duizelig.

‘Geloof me,’ zei de piloot. ‘Dat is beter dan het alternatief.’ Hij liep naar de nooddeur, pakte de handgreep en wrikte die omlaag.

De deur verdween zo snel in het niets dat het wel

een goocheltruc leek. Georges trommelvliezen leken te knappen en hij viel bijna opzij door de schokken van het vliegtuigje. Het gebrul van de wind was oorverdovend. Door de kou die vanaf de bergpieken van de Oeral woei, bevroor het bloed in zijn aderen.

Dit was helemaal niet goed. 'Maar ik weet niet hoe zo'n parachute werkt!' riep George.

'Het is heel gemakkelijk. Tien seconden nadat je gesprongen bent, trek je aan het touwtje.' De piloot keek niet eens meer naar George. Hij draaide zich om naar de deuropening en sprong. Onmiddellijk werd hij meegezogen, George alleen achterlatend in een kapot vliegtuig op weg naar God weet waar.

George rommelde in het kastje waarin de parachute van de piloot had gezeten. Er was er nog eentje over. Toen hij het pakket optilde, voelde het veel te licht om zijn leven te kunnen redden. Maar ja, dat ding moest natuurlijk licht zijn. Als het goed was, was de parachute gemaakt van stof die sterk genoeg was om hem te dragen, maar niet zwaar genoeg om hem naar beneden te sleuren.

Hij hees de parachute op zijn rug.

Een van de schouderbanden knapte.

Geschrokken keek George naar de gescheurde stof. Misschien kon hij er een knoop in leggen. Alleen had hij geen idee of het scherm zijn gewicht zou houden. Nou ja, totdat hij aan het koordje trok, dan wist hij het. Hé, en waren dat tandafdrukken?

Hij draaide het pakket om en zag een tunnel dwars door het canvas heen. In een soort nestje van ge-

16:00

15:30

15:00

scheurd nylon lag een dode rat, zijn schurftige vacht strak over zijn botjes gespannen. Het dier had een holletje gemaakt en was toen van de honger omgekomen.

14:30

Met een gil liet George de parachute vallen. Aan dat ding had hij niets. Had de piloot geweten dat er maar één bruikbare parachute aan boord was? Was dat de reden dat hij zo snel uit het vliegtuig was gesprongen, in plaats van nog wat langer te blijven en George te laten zien hoe zo'n ding werkte?

George rende naar de open deur. Zodra hij aan de rand van de misselijkmakende afgrond stond, kreeg hij hoogtevrees. De opgewaaide sneeuwhopen en de kuilen ertussen zagen eruit als het reliëf van een misvormde golfbal. Hij greep de veiligheidsbeugels met beide handen vast. De grond was nog minstens een kilometer onder hem. Als de parachute niet goed werkte, overleefde hij de val nooit.

14:00

Zijn andere optie was om aan boord te blijven en te proberen een noodlanding te maken. Alleen was de piloot – een goedopgeleide man met ervaring – zo doodsbang geweest voor het terrein dat voor hen lag dat hij liever uit het vliegtuig sprong dan te proberen de kist aan de grond te zetten. Wat voor kans maakte George dan?

13:40

Hij rende terug naar de cockpit. Aan het plafond bungelde een radio. Hij greep het ding beet en drukte op het knopje aan de zijkant. 'Hallo?' schreeuwde hij. 'Mijn vliegtuig stort neer en ik weet niet hoe ik het moet besturen! *Mayday, mayday, mayday!*'

Alweer Frans. *M'aidez*. Help me.

Hij hoorde alleen statische ruis. George zocht een ander kanaal en probeerde het opnieuw. Niets. Nadat hij vijf kanalen had geprobeerd zonder antwoord te krijgen, concludeerde hij dat de radio kapot was. Geen roer, geen radio, geen parachute. Was er iets in dit stomme vliegtuig wat het wel deed?

Achter de voorruit doemde het Oeralgebergte op, met zijn glinsterende rotspunten. George had niet veel vertrouwen in de berekeningen van de piloot. Het vliegtuig kwam vast nooit over die bergen heen. Als hij eruit wilde springen, moest hij het snel doen.

Hij legde een knoop in de kapotte schouderband, hees de parachute op zijn rug en rende terug naar de nooduitgang. De sneeuw onder hem leek geen spat dichterbij. De hitte uit de nog werkende motoren trok een glanzend spoor door de lucht achter het vliegtuig. Als liefhebber van extreme sporten wist hij dat skydivers vaak hun benen braken bij de landing. Zelfs een goed functionerende parachute kon een vallend lichaam maar beperkt afremmen. Hoeveel had die rat precies kapotgemaakt?

Maar ja, hij had geen keus.

George zakte door zijn knieën en maakte aanstalten om te springen...

Toen stond hij op. Het was te eng.

Hij hurkte opnieuw en zei tegen zichzelf dat hij zou sterven als hij niet sprong...

En opnieuw aarzelde hij. Misschien was er toch een andere manier.

Hij keek nog eens uit het raam van de cockpit. Hij had misschien zestig seconden voordat het vliegtuig over de bergen heen zou scheren of ertegenop zou botsen.

11:00

Hij trok het bagagevak boven de stoelen open en gooide een tas opzij totdat hij zijn snowboard zag. Het was een freeride-board, gemaakt van het allerbeste polyethyleen met een stalen strip langs de rand. Het bord was te lang om ermee in een halfpipe te stuntsen of trucs te doen, maar misschien zou het formaat nu juist Georges leven redden.

10:30

Hij rukte zijn schoenen uit, trok zijn snowboard-schoenen aan en maakte ze vast in de bindingen op zijn board.

Hij zette zijn sneeuwbril op. Hij baalde dat hij geen helm bij zich had. Als hij tijdens de landing op zijn hoofd viel en buiten bewustzijn raakte, vroor hij misschien wel dood voordat iemand hem vond.

09:55

Terwijl hij naar de nooduitgang hupte, schraapte zijn board over de vloer. Geen tijd om de parachute af te doen – de berg was al recht onder hem. De berekeningen van de piloot klopten dus toch. De besneeuwde piek was maar zeven of acht meter onder het snel vliegende vliegtuig.

Dat was dichtbij genoeg. George haalde een keer heel diep adem en wierp zich daarna uit het vliegtuig.

De stroom hete lucht die uit de overgebleven motor kwam, blies hem meteen uit koers. Hij tolde in het rond, als een jojo aan een touwtje. De horizon suisde telkens weer langs terwijl hij tuimelend op de berg af

viel. Hij was bang dat hij moest kotsen.

Hij stak zijn armen en benen uit en probeerde uit alle macht balans te vinden. De lucht sloeg tegen zijn kleren – alsof hij in een deken gewikkeld was en door een stel bokskampioenen als boksbal werd gebruikt – maar al snel wist hij recht op te komen.

Net op tijd. George sloeg met een ongelooflijke kracht tegen de sneeuw, niet eens zozeer door de hoogte van het vliegtuig als wel door de snelheid ervan. Door beide benen dreunde een schok, en toen gleed hij in een razende vaart de helling af. Zijn board trok een scherp spoor in de sneeuw.

‘Woehoeoeoeoe!’ schreeuwde hij terwijl hij over het witte poeder stoof, sneller dan hij ooit was gegaan. Boven zijn hoofd schoot het vliegtuig met veel gedreun de verte in. Al snel verdween het achter de dichtstbijzijnde top. Misschien zou hij nooit weten waar het terecht kwam. Maar hij leefde in elk geval.

Voorlopig. George keek weer naar de helling en zag voor het eerst waar hij eigenlijk op af suisde.

Zijn mond viel open. Tussen de twee bergen gaapte een afgrond; een brede, diepe kloof met gladde ijsblauwe wanden die in zwarte duisternis verdwenen. Het zou niet lang duren voor hij erin stortte.

Hij duwde zijn board dwars in een poging te stoppen, maar de helling was steil en hij gleed veel te hard. De sneeuw onder zijn board was in ijs veranderd. Hij moest zijn snowboard weer recht draaien om te voorkomen dat hij zijn evenwicht verloor. Hij kon niet stoppen, en hij kon ook niet om de kloof heen sturen.

09:20

08:00

07:20